

**Управни суд
Немањина 9
Београд**

Тужилац: Транспарентност Србија, ул. Палмотићева 31, Београд

Тужени: Влада Републике Србије – Генерални секретаријат, Немањина 11, Београд

Предмет: Тужба Управном суду против Решења број бро: 07- 1528/2017- 5 од 26. 1. 2018. године којим се одбија Захтев за приступ информацијама од јавног значаја подносиоцу Транспарентности Србија

Правни основ: члан 22. став 3. Закона о слободном приступ информацијама од јавног значаја („Службени гласник РС“ бр. 120/2004, 54/2007, 104/2009, 36/2010) и члан 12. Закона о управним споровима („Службени гласник РС“ броја 111/09)

Дана 14. 2. 2017. године тужилац је упутио туженом захтев за приступ информацијама од јавног значаја, којим су тражене следеће информације и копије докумената:

- Концесиони акт (члан 29 Закона о јавно приватном партнерству и концесијама) и Студију оправданости (члан 31 закона о јавно приватном партнерству и концесијама) за Аеродром Никола Тесла.

Доказ: поднети захтев за приступ информацијама од јавног значаја.

Будући да тужени није одговорио на захтев у смислу члана 16. став 1. Закона о слободном приступу информацијама од јавног значаја (у даљем тексту тужбе ЗОСПИ) нити доставио обавештење у смислу члана 16 став 3 Закона, тужилац се 14. 3. 2017. обратио захтевом за поступање по поднетом захтеву у накнадном року у складу са чланом 19. Став 2 Закона о управним споровима који је тужени уредно примио. Како тужени није одговорио и на упућене дописе те тако ускратио уставно и законско право на приступ траженим информацијама, тужилац је 23. 6. 2017. године упутио тужбу Управном суду са предлогом да се туженом наложи да поступи у складу са чланом 16. став 1. ЗОСПИ и обавести тужиоца о поседовању информације и изда, односно упути копије тражених докумената, односно у складу са чланом 19. или чланом 16. ЗОСПИ, у случају да тражене информације или документе не поседује, односно сматра да не треба да их учини доступним тражиоцу.

Дана 7. 9. 2017. године, Управни суд је донео пресуду број 3 У.9875/17 којом се тужба Транспарентности Србије уважава и наложио туженом да одлучи по захтеву за приступ информацијама од јавног значаја од 14. 2. 2017. године у року од 15 дана од дана пријема пресуде.

Како тужени није поступио у року одређеном у пресуди, тужилац се 29. 12. 2017. обратио захтевом за извршење пресуде Управног суда наводећи да тужени у року од 30 дана није донео ново решење у извршењу пресуде. Управни суд је дана 5. 2. 2018. године донео решење којим се захтев тужиоца одбија.

Дана 26. 1. 2018. године, тужени Генерални секретаријат Владе Републике Србије, на основу члана 9. Закона о слободном приступу информацијама од јавног значаја, решавајући по захтеву подносиоца Транспарентности Србија, донео је решење борј 07-1528/2017-5 којим одбија захтев за приступ информацијама од јавног значаја.

У образложењу решења, тужени је навео да су документа наведена у захтеву за приступ информацијама од јавног значаја која се односе на поступак за давање концесије за финансирање, развој кроз изградњу и реконструкцију, одржавање и управљање инфраструктуром АД Аеродром Никола Тесла и обављање делатности аеродромског оператера, представљају документа која су одлуком надлежног органа, донетом у складу са законом, одређена и означена одређеним степеном тајности, односно ознаком „строго поверљиво“. У складу са наведеним, тужени је сходно члану 9. Став 1. Тачка 5. Закона о слободном приступу информацијама од јавног значаја, ако би тиме учинио доступним информацију или документ за који је прописима или службеним актом заснованим на закону одређено да се чува као државна, службена, пословна или друга тајна, односно који је доступан само одређеном кругу лица, а због чијег би одавања могле наступити тешке правне или друге последице по интересе заштићене законом који претежу над интересом за приступ информацијама, одлучио да одбије поднети захтев.

Доказ: копија Решења број 07-1528/2017-5 којим одбија захтев за приступ информацијама од јавног значаја

Сматрамо да су у Решењу о одбијању погрешно примењени прописи. Као основни разлог за одбијање достављања информација, тужени даје уопштено образложење којим наводи да су тражени документи означени као строго поверљиви и цитира одредбу из члана 9. ЗОСПИ. С обзиром на то да у самом одговору наводи да је тражена документација „одређена и означена одређеним степеном тајности, односно ознаком строго поверљиво... и ... због чијег би одавања могле наступити тешке правне или друге последице по интересе заштићене законом који претежу над интересом за приступ информацијама“, из кратког образложења одбијања је јасно да тужени

- није јасно образложио да ли су оба тражена документа у потпуности означена као строго поверљива или постоје делови који могу да се објаве;
- није детаљно разматрао да ли за одређене делове докумената постоји интерес јавности да буду објављени;
- није проверавао постоји ли реална могућност озбиљне повреде и наступања тешких правних и других последица објављивањем претежног дела текста докумената, с обзиром да је мало вероватно да постоји оправдани разлог да оба документу у потпуности буду означени ознаком строго поверљиво;
- да је прекомерно употребио заштиту, односно пропустио да омогући остваривање права на приступ у оној мери у којој је то могуће.

Као разлоге за оспоравање решења наводимо следеће:

1. **Одсуство провере постојања озбиљне повреде.** Тужени је узео у обзир искључиво одредбу члана 9. Став 1. Тачка 5) Закона о слободном приступу информацијама од јавног значаја али је очигледно пропустио да истовремено примени и одредбе члана 8 а у вези са члановима 4 и 2. У том смислу, чланом 8 је предвиђено да се „права из овог закона могу изузетно подврћи ограничењима прописаним овим законом ако је то неопходно у демократском друштву ради заштите од озбиљне повреде претежнијег интереса заснованог на уставу или закону“, и да се „ниједна одредба овог закона не сме тумачити на начин који би довео до укидања неког права које овај закона признаје или до његовог ограничења у већој мери од оне која је прописана у ставу 1. Овог члана“. Стога, да би захтев за приступ информацијама био одбијен, није довољно да орган власти наведе један од могућих разлога за ускраћивање права већ и да утврди да ли би објављивање информације довело до озбиљније повреде интереса који је заснован на Уставу и закону јер би очигледно било неправилно и незаконито да СВЕ

захтеване информације у вези докумената и СВАКИ ДЕО тражених докумената буду у потпуности одређени као строго поверљиви (управо из тог разлога неопходно је утврђивање да ли баш сваки део документа може довести до наступања тешких правних или друге последица по интересе заштићене законом који претежу над интересом за приступ информацијама), даље да утврди да ли је тај интерес строго поверљиво на делу информација претежнији у односу на право јавности да зна и да ли је такав вид заштите неопходан у демократском друштву.

2. **Прекомерна заштита.** Орган власти такође није поступио у складу са одредбама члана 12. ЗОСПИ јер је навео да је тражена документација одређена и означена одређеним степеном тајности, односно ознаком строго поверљиво а није анализирао могућност да се одређени део информација учини јавном. Закључујемо да све захтеване информације нису, односно сваки део тражених докумената није или не би требало да буду одређени као строго поверљиви и да је тужени престога оценио да је неопходно да се комплетна информација и копије одбију. Одредба из члана 12 налаже да у случајевима када је могуће да се тражена информација издвоји од осталих информација у документу у које орган власти није дужан тражиоцу да омогући увид, орган власти омогућава тражиоцу увид у део документа који садржи само издвојену информацију, а обавештава га да остала садржина документа није доступна. Сматрамо да се ова одредба примењује не само код увида, као једног од начина остваривања права из члана 5, већ и код других видова остваривања права на приступ информацијама, укључујући и право на копију (дела) документа. Другим речима, сматрамо да је у конкретном случају орган власти пропустио да омогући остваривање евентуалних претежнијих интереса које није могуће штитити на други начин. Уколико су разлози за ускраћивање информација заиста постојали, они се свакако не могу односити на целе тражене документе већ само на поједине њихове делове.
3. **Недовољно образложени разлози.** Из Решења се може закључити да је тражена документација „одређена и означена одређеним степеном тајности, односно ознаком строго поверљиво". Тужени није у образложењу одговора објаснио зашто је било неопходно да се сви захтевани документи означе поверљивим, да ли постоје информације или делови докумената који би нису државна, службена, пословна или друга тајна и да би због стављања таквих докумената у јавност могла наступити тешка правна или друга последица по интересе заштићене законом. Сматрамо да је ово веома битно у ситуацији кад је поступак концесије био јаван, заснован на Закону о јавном приватном партнерству, о поступку се у јавности пуно говорило нарочито од стране представника Владе Републике Србије, у медијима се чак и писало о сусретима и састанцима са могућим концесионарима и даване су изјаве о одређеним детаљима поступка и договора. Сматрамо да постоје делови документације који нису строго поверљиви или што је највероватније да не постоји било какав степен тајности те да је тужени требао да образложи зашто такви делови докумената не би могли да буду објављени.

С обзиром на изнето у образложењу тужбе, тужилац предлаже да суд донесе следећу

ПРЕСУДУ

ТУЖБА СЕ УВАЖАВА и донето решење 61 број: 07- 1528/2017- 5 од 26. 1. 2018. године се поништава.

Налаже се туженом да испита проверу постојања озбиљне повреде, прекомерну заштиту и уз детаљно образложење учини да делови докумената буду јавни тако што ће тражиоцу

доставити информације и копије докумената тражених захтевом за приступ информацијама од јавног значаја.

У Београду,

дана 27. 2. 2018. године

За Транспарентност Србија
Данило Пејовић